ספר הקנה — טעם וסוד הבחנה

טעם וסוד הבחנה.

וגם דע לך שאם נתאלמנה אשה או נתגרשה הרי זו לא תתארס ולא תנשא עד שתמתין ג' חדשים שהם צ' יום חוץ מיום שנתגרשה הוא יום שניתן הגט בידה וחוץ מיום שמת בו בעלה וחוץ מיום שנתארסה בו כדי שתהיה צ' יום שלמים בין הפירוד והאירוסין שנתארסה.

א"ל ר' ומאי איכפת לן בהיות חסר יום אחד מצ' לענין הבחנה אם הולד בן ט' לראשון או בן ז' לב', א"ל בני דע לך אע"פ שאז"ל טעם בדבר לענין בחינת הזרע מ"מ בדברם צ' יום בשלימות כיסו סוד גדול, שאם בעד הזרע הוא לא הוי מקפידים בב' ימים יום המיתה ויום האירוסין.

וכוונת הענין הוא כאשר יפול שר מהשרים יורד צ' מעלות ממחיצתו הם ט' ספירות שכ"א כלול מעשר וכנ"י יצאה עמנו בגלות וירדה צ' מעלות ע"כ האשה הנפרדת מבעלה מעלתה וכבודה צריכה איחור וירידה צ' יום, וע"כ גזרו ואמרו אפילו זקנה או קטנה או עקרה או איילונית או אפילו היה חבוש בבית האסורים או חולה או הלך למדינת הים כולם צריכין להמתין צ' יום ואפי' הממאנת ואנוסה ומפותה ממתינים ג' חדשים, כי ר' יוסי אפילו שהוא דיין אפילו הכי רבי יהודא גוזר שהוא מלך, ואפילו שפחה שנשתחררה וגיורת שנתגיירה ואפילו גר ואשתו שנתגיירו מפרישין אותם ג' חדשים וכולן ממתינין להם בחיוב.

א"ל ר' שפחה ואפי' אין לה אדון א"ל אין ואפי' שפחה משחררתה והכוונה להודיע על הגרעון הם שפחה וגיורת שבא לשכון בצ' מעלות ואין לחזור אפי' שעה אחת מצ' יום פן תתן גריעות ופחיתות במעלת כולם וזהו שהרמיזו חז"ל ואמרו בגר וגיורת להבחין בין זרע טמא לזרע טהור אמת הוא אלא הקפדת הימים הוא המגלה הסוד לכן המארס ביום צ' ממש מנדין אותו כנס מפרישין אותו עד בא עדות הסוד.

וכן אחז"ל לא ישא אדם מניקת חברו או מעוברת חברו ונתנו טעם בדבר מעוברת שלא יזיק הולד בשעת תשמיש שאינו מקפיד על בן חבירו מניקת שמא תתעבר ותעבור החלב והאמת אתם, מ"מ קשה יארס שלא יפסוד העני הזה מזלו שכשם שאסור לישא כך אסור לארס והלא הנשואין גזירה ואין גוזרין גזירה לגזירה, לכן בני שמע הכוונה דע לך בני שעיבור האשה מט' וכאשר תתעבר אף כי הניחה בעלה הואיל ונתעברה מכח ט' לית רשו לאחר ליגע בה כי מעוברת נמצאת מבעלה מכח ט' ועל כן אסורה ברחמיה, וכן הדבר במינקת בהיות התינוק יונק משדי אמו הם הווי"ן וחוזרת ומניקה לבנה וחידושיה בל' יום מהווי"ן שכל ו' שנה פשוטה כי הבכור חכמה עלאה והווי"ן פשוטים אצלו ע"כ מניקה לבנה כ"ד חודש כפי יניקתה מהווי"ן אפי' נתנה בנה למניקה או שגמלתהו בתוך כ"ד חודש כגון שפסקה מלהניקו בט"ו חודש או בי"ח חדש אפ"ה לא תנשא ואפי' גרושה והיא מניקת

או חלוצה והיא מניקת אסורה, וזמן היניקה כ"ד חודש שהם י"ב פשוטים חוץ מיום שנולד ומיום שנתארסה ואם עבר ונשא תוך הזמן מעוברת או מניקה יצאה בגט ואפי' הוא כהן אלא לישראל מחזירה לאחר הזמן וכהן אין לו תקנה ואם עבר וארס כופין אותו להוציא בגט ואינו רשאי לכונסה עד אחר הזמן.

כאלה וכאלה בני עושים הריקים והפוחזים עוברים דברי חז"ל והולכים ועושים אלף עבירות ואלף ליצנות ויודעי ספר מוכרחים לכפותו לגרש שאם לא יכפוהו יתגלגלו בהם לטעום טעמם ואיסורם, ע"כ הם מוכרחים ודיני הגט נעלמים מהם ויבא איסור אשת איש בעלמא שלא במתכווין וי מגואי וי מאבראי ע"כ ימהר הקב"ה לתבוע מהם כי ת"ח שבדור אין בידם כח לכופן, מ"מ חייבים להוכיח עד להכותם מכה בלא חבורה כר' יוחנן ואם לא עשו כן עונשם גדול ועוברים ולפי הסוד קרוב הוא הדבר שאפי' מת בנה אסורה עד כ"ד חודש אלא שפשט ההיתר: